

VATRA

LESNÍ MOUDROSTI.

č.: 2.

V A T R A

LESNÍ MOUDROSTI

Chlupaté kytky
jako skauti táhnou podél cest
a zpívají veselou,
diluviální píseň -
estadrata.

Přesličky s nahými koleny
pracují na svých výtrusech
s prvohorním mlčením.

Mech si píská pod dubem.

Brčálový botanik
zapouští kořeny,
hledáje prvoklíček,
který by se hodil
ke všem neanyslným písním
lesa.

/Miroslav Holub /

HLEDAČI LESNÍ MOUDROSTI

ty,
který chceš poznat Stezky divoké zvěře, vůni jarních
větrů, tak vyzývavou a nekličnou a ducha Modré Oblo-
hy;
ty;

který toužíš po pravém, pevném přátelství a volnosti
těžných ptáků

odejdi z města a najdi proslazenou cestičku, která
tě zavede do Lesa. Vezmi s sebou Viděcí oči a Mysli-
cí ruce a budeš-li dost vytrvalý a obratný, nalezneš
pak mezi stébly trávy, v rozervaných korunách borovic
a v ocelově šedých klnách řek podivuhodnou moudrost.
Je to LESNÍ MOUDROST, pravěda všech věd.

Stezka Lesní Moudrosti, po které ses vydal tě ve-

de k úpatí HORY a její vrchol, ztrácející se mezi bělostnými oblaky je cílem tvé poutě. Je to obtížná cesta, plná překážek, sebezapření a hledání, ale zamiluješ si ji, protože otevře tvé srdce, naučí tě vnímat KRÁSU, bit se za PŘEVODU, pomáhat s LÁSKOU všem lidem dobré vůle a to vše tě vychová SILNÍM člověkem, který svůj život naplní bohatstvím tak prostým a tak nádherným - bohatstvím VYSOKÉHO LIDSTVÍ !

Poznáš lásku stromů, krásu průzračných bystřin a jejich nepřetržitý tep, uchvátí tě rudý sluneční kotouč, až bude zapadat nad vrcholky lesů skal. Zůstaneš navědy, alespoň svou duší, v tomto zeleném království a vše, co tě příroda naučí, bude ti pomáhat ve tvém dalším životě. Máš v sobě ohromnou zbraň proti všemu zlu - svého Ducha a silné Tělo a snímá-liš do války se vším, co brání Míru, Bratrství a Svobodě. Poznáš, že často přátelství Lesa, zvířat a květin je věrnější, než povrchní styk s lidmi. Staneš se moudrým, ochráncem přírody.

A tak se ptám : rozhodl ses ? Necouvneš před odpovědností, kterou na sebe přijmeš, jestliže se staneš Lesním Junákem - Woodcrafterem ?
Dlouhá bude tvá cesta.
Je to cesta Života !

Nuže-S modrou oblohou !
Bílý Medvěd

Příroda není jen soustava biologických jevů ani jen domov divoké zvěře, tím méně jakási ekonomická přirozená základna člověka. Příroda je hlavně v nás, v našich duších a záleží na osobnosti člověka, do jaké míry ututo přírodu potlačí, nebo se jí podřídí, nebo jí využije k vlastnímu zdokonalení.

Les mi vždy přinese jakési vyšínutí z "obyčejného" života. Jsem tam jiný, než ve městě. Žiji a myslím jinak. Jde o to, co je opravdu život. Zda ten, který prožívám mezi stromy je správnější než ten, který trávím mezi ~~ulicemi~~ ulicemi.

V tomto čísle VATRY LESNÍ MOUDROSTI je první část Setonovi knihy DVANÁCT TAJEMSTVÍ LESA, které vychází jako příloha v Knihách Woodcraftu. Po celém vydání této knihy připravujeme DUCHA LESŮ .

JAK VZNIKLI "WOODCRAFT INDIANS"

Ernest Thompson Seton

R.1900 jsem byl tak šťasten, že jsem mohl uskutečnit sen, jenž je společný devíti lidem z deseti. Měl jsem jmění a příležitost, že jsem koupil malou, opuštěnou farmu poblíž New Yorku. Stal jsem se tak majitelem divokého lesa s kopci, skalami a stromy, několika malých lučin a krásného potůčku, jenž vtékal do bažinaté olšiny. Bažinu jsem proměnil v jezírko a udělal jsem z toho krásného místa ráj ptactva a divokého života.

Vystavěl jsem lacinou chýši a kolem místa jsem postavil neproniknutelný plot z drátěné sítě tři metry vysoký a nahoře ukončený ostatným drátem.

Tady jsem chtěl strávit většinu svého života. Zde jsem se chtěl pokusit o pěstování a zachování mnoha zvířat. Jásal jsem, že mám svůj divoký les. Měl jsem za to, že jsem jeho majitelem.

Avšak kluci ze sousedství byli jiného názoru. Byl jsem vetřelec, cizinec, ohradil jsem území, kde oni po celé generace sbírali oříšky, potulovali se, dělali ohničky a pásli. Znemožnil jsem všem obyvatelům v okolí chutnat sem, střílet, neboť tu bývaly veverky a bažanti.

Chlapci vyhlásili válku. Rozhodli se, že mě vystrnadí. A jejich způsob, jak mne dostat odtud, měl záležet v tom, že mi udělají horkou půdu pod nohama. Rozbili můj plot, zahili má zvířata, malovali sprosté obrázky na moje vrata.

Po celé léto jsem musel opravovat plot, nahrazovat zvěř a znovu natírat vrata. Myslel jsem, že trpělivým neodporováním zvítězím. Ale nemělo to viditelného účinku. Noční pustošení se opakovalo.

Jedné soboty pozdě v létě, když jsem byl právě zaměstnán malbou spousty obrázků, slyšel jsem jak se tlupa kluků blíží. Šel jsem k nim a řekl jsem : "Ne-

vím, hoši, kdo pomaloval vrata a nepřeji si to vědět. Ale, víte-li to vy, žádám vás, aby ste mu řekli, aby toho nechal. To mu neslouží k dobrému. Musím vrata stále znovu natírat a už toho bylo víc než dost."

Kluci se chechtali, vtipkovali, hvízdali a šli dál.

Druhý den ráno vrata, kůly a blízké stromy a skály byly pomalovány novými urážlivými a neslušnými malbami, s nápisy, jež jim dodávaly osobního rázu a z nichž vycházelo najevo, že jsou výplodem jedné myšlenky a jedné ruky. Takové obrazy a nápisy, že by je ani noviny neotiskly.

I poznal jsem, že neodpírat by bylo chybou. Měl jsem v městě řadu přátel, kteří také měli venkovská sídla. Jeden z nich, zkušený muž, mi radil: "To je docela jednoduché, co s kluky: schyptejte je a pošlete nejhorší z nich do vězení."

Tahle rada mě trochu zarazila. Odpověděl jsem: "Vpálit znamení zločinu za chlapecké uličnictví. Udělat z řady chlapců vězně za něco, co jsem v jejich věku snad dělal také! Nikoli." Řekl jsem. "Neodporování a osobní domluva se mi neodsvědčila. Pokusím se nyní o něco jiného. Začnu s trochou hypnotismu." "Vím něco o chlapectví, vlastně, jsem sám skoro jako chlapec. Chlapec je jeskynní člověk do svých šestnácti let. Je v této době v období kmenového života. Loyálnost ke svému kmeni nebo tlupě je jeho vlastním náboženstvím a daleko převažuje každý vztah k církvi nebo státu. Britové v Indii a Nímaní kdekoliv pravidelně se saluvili s divokými národy jednoduše a bez námahy tak, že jednali prostřednictvím jejich náčelníků. Tímto plánem se budu řídit."

Tak brzy po tom jednoho jitra šel jsem do vesnické školy a žádal jsem učitelku, mohu-li k hochům tak pět minut promluvit. Odpověděla "Zajisté." I řekl jsem: "Ať všichni chlapci starší než dvanáct let vstanou." Asi tucet jich vstalo. "Jsou zde dnes všichni?" ptal jsem se. "Nikoliv." Tři chyběli. "Dobrá. To je právě dobré číslo. Nuže, hoši, pokračoval jsem" zvu vás vy, kteří stojíte a ty tři, kteří tu dnes nejsou, abyste přišli do indiánské vesnice v mém sídle, příští pátek po škole. Budeme tam spolu tábořit od pátku po škole až do pondělí před školou. Budu mít čluny, kanoe, stany a týpí v dobrém stavu,

slamníky napěchované slámou, dosti dříví a jídla, co hrdlo ráčí. Jedině dvě pokrývky si každý vezměte s sebou a pamatujte, nechci, abyste měli střelné zbraň, sirky, tabák nebo kořalku. Přijďte tedy ?"

Odpověď bylo nanejvýš výmluvné vypuknutí mrtvého ticha - ani nejmenšího hlasu odpovědi. To mne zlobilo. Věděl jsem, že byli v mé Indiánské Osadě, když to bylo zakázáno. Snad nerozuměli pozvání a opakoval jsem : "Upozorňuji, že nebudete nic platit. Budete mými hosty. Hezky si spolu zatáboříme."

Zase žádné známký, ani, že by to pochopili. Dvanáct chlapců jevících se zarputilými, zamračenými, nebo podezíravými. Opakoval jsem své pozvání. "Žádnému se nechce přijít do lesů a zatábořit si ?"

"Když všeho se mu dostane a nic nebude muset dělat, jen se dobře bavit ?"

Zase žádná odpověď, ani pohled, jenž by byl výrazem pochopení. Byl jsem zaražen. Kdyby řekli : "Nikoli", nebo položili snad nějakou otázku, byl bych věděl, jaká je situace. Avšak kamenná zeď mlčení byla zklamáním. Ve své rozpačitosti vybral jsem si štihlého, hezkého hochu se zářícíma očima jenž mi byl nejbližší a oslovil jsem jej osobně: "Nechtěl bys ty vypravit se do lesů - všechno by bylo připraveno a neměl bys nic na práci, než se bavit ?"

Jediná jeho odpověď bylo přikývnutí. Nyní jsem oslovil druhého, třetího. Pokaždé jsem dostal jen více méně opatrné přikývnutí. I spokojil jsem se s tím, předpokládaje, že tito představují dav. Pak se slovy: "Pamatujte si tedy - příští pátek po škole." odešel jsem, abych vykonal přípravy.

Všechny stany, čluny a kanoe byly dány do nejlepšího pořádku. Postele se slamníky, hojnost paliva bylo opatřeno, různé nářadí ke hrám a s dostatek dobrého jídla bylo zajištěno - nejen pro dvanáct hochů, které jsem viděl, ale osmnáct, nebo dvacet, kteří by mohli přijít. Posléze jsem si opatřil muže pro vaření a pomáhání.

Všecko bylo připraveno na čtvrtou hodinu odpolední v pátek. /příště pokračování/

Doba existuje pro člověka, ne člověk pro dobu.

B. Pasternak

B á s n í c í d o s u d

— — — — — m ě l ů v ě — — — — —

LAJOS ÁPRILY

"Přináším domů své básně z lesních toulek... U psacího stolu jsem žádnou báseň nenapsal..." vyznává "pěvec Sedmihradska", Lajos Áprily. Narodil se r.1887 v Brašově v Sedmihradsku, studoval v Kluži, kde začal uvěřejňovat své prvotiny. Stal se profesorem v Enyedú a v Kluži, kde působí navíc jako redaktor. V roce 1954 byl oceněn cenou Attily Jozefa za překlad Puškinova Oněgina. Čtenářského ocenění se mu dostalo už mnohem dříve, po vydání své druhé sbírky "Neviditelné písmo" - r.1939.

Je básníkem přírody, hlavně svého Sedmihradska. Jeho poezie je čistá, bouřící, vzrušená i utichající, hlavně však nesmírně živá. Náš ukázka je ze souboru "Oběť Ábelova", kterým vydala SNKLU r.1964 ve Světové četb

TULÁK MYSLÍ NA SMRT

Pane, zima vrthla k tobě do kostela,
stál jsem před tvým domem udiven a tich,
pozoroval jsem tvou zář v paprsku slunce,
který chvěl se na mých rukou sepjatých.
Lidé klečeli, já jediný jsem stál,
naslouchal jsem proto slovům kněze tvého:
"Tento svět si ve svém srdci znenávidí
a docela nahý odejde pak z něho."

Pane, tohle opravdu nemůžeš chtít.

Vím, že zobovité plochy tvého světa
já jsem dostal díru jedné jeskyně
a když hudba bouře tvé zasviští v dubech,
i to rozruší mě, i to děsí mě.
Zato, když přijde tvé jaro, les mi patří.
Les mi dává jíst a hlad mě nehněte,
jítra probouzí mě hlasem svého drozda,
večer ježek vplíží se do mého doupěte.

Můj hospodář léto, a listím spadlým loni
do podzínka pohřbí všechny svízele.
Bosky chodím po tvých orosených lukách,
sluníčko mi na hrud svítí vesele.

A když na potulky vyžene mě neklid
a tvůj potok vedle a písní uhání,
zpívám si a pískám, tvůj modrý byt zdravím
a ty, Pane, posloucháš můj zpěv a hvízdání.
Na mém stole zeleném jsou plody lesa,
domov nenabízí teplo upřímné,
ale řekni, zda tvůj překrásný svět patřil
někdy někomu tak, jako patřil mě.

Musím-li už jít, svůj rozervaný šat
mohu strhnout z ramen jedním pohybem
i řemínky škorní shodím bez úvahy.
Pane, neumím nenávodět tvůj svět,
odejdu však, kdykoliv si přeješ, třeba hned
podlé tvého slova - zcela nahý.

NÁŠ ZÁKON

Woodcraft má bezesporu jeden z nejušlechtlejších cílů, jaký si lidé kdy mohli vytýčit. Vysoké Lidsství, jako život všestranně rozvinutého člověka-woodcraftera, jehož výraznými znaky je láska k přírodě, statečnost, silný duševní život, čistota... Jak však tohoto ideálu dosáhnout?

Samo o sobě "Vysoké Lidsství" je příliš abstraktní pojem na to, abychom na něm budovali nějakou výchovnou myšlenku. A tak rozvíjíme je v myšlenku, že lidský vývoj se musí bezpodmínečně rozvíjet čtyřmi hlavními směry, z nichž ani jeden nesmí být podceňen, nebo vynechán. Chatrná stavba na třech či ještě méně sloupech se dříve, nebo později zřítí.

Těmi čtyřmi složkami člověka je jeho rozum, který řídí naši osobnost, váží, zkoumá a je schopen uvědomění, tělo, neboť "ve zdravém těle, zdravý duch", psychika, duševní život, pocit scumáležitosti se společností - služba. Seton je označuje jako DUCH, TĚLO, MYSL a SLUŽBA.

Vynechme v programu DUCHA a vychováváme povrchní, cynické a hrubé, i když inteligentní, tělesně zdatné lidi. Vynechme TĚLO a dostaneme nemocné, slabé a rozmažlené chuťáky. Nerozvíjíme MYSL, co však s hlupákem?

Nevěnujme pozornost Službě a naše práce nemá žádné opodstatnění.

Zákon Woodcraftu vychází z tohoto čtyřnásobného rozvoje osobnosti členů Hnutí. Seznamte se, znovu z jeho zněním a s výkladem čtyřnásobného ohně/ohněvého kříže / a tím také s opravou odchylky od znění zákona v 1. čísle. K tomu, abychom Zákonu dali konečné znění takové, které zde uvěřujeme nás vedla myšlenka co nejlépe vystihnout původní Zákon tak, aby odpovídal našemu chápání a přitom obsahoval stejné body, jako Zákon prvních woodcraftů.

Symbolem Zákona je "Čtyřnásobný Ohně" jehož obraz je dostatečně znám - jeho kresba je např. v Knize Lesní Moudrosti.

Střed symbolu značí oheň, který je středem Woodcraftu. Ohně je symbolem Bratrství, zasedáme kolem něj na svých Sněmeh a je nám jediným společníkem při noci Vigilií.

Z ústředního Ohně vychází čtyři cesty - DUCH, TĚLO, MYSL a SLUŽBA ke čtyřem malým ohničkům - Světlu, jimiž je SÍLA, KRÁSA, PRAVDA, LÁSKA. Dohromady tedy čteme - Duch síly, Tělo krásy, Mysl Pravdy, Služba Lásky.

Ze světél tryskají tři zlaté paprsky, které dohromady tvoří 12 zákonů Lesní Moudrosti :

S í l a : Buď odvážný, mlčenlivý, poslouchej !
K r á s a : Buď čistý, silný, chraň přírodu !
P r a v d a : Buď pravdomluvný, poctivý, žij duševně !
L á s k a : Buď laskavý, ochotný, rád na světě !

To je tedy cesta k Vysokému Lidství. Už proto, by jej každý Lesní junák měl znát, alespoň heslovitě z paměti. Citací Zákona Woodcraftu se také začínají Sněmovní Ohně a symbol Čtyřnásobného Ohně se kolem Sněmovního ohně provádí jako písková kresba.

Myslím si, že není třeba blíže body zákona rozepisovat. Snad každý správně pochopí jeho obsah.

A nyní se zamyslete - vy všichni, kteří Lesní Moudrost považujete za svou ideu - žijete opravdu podle Zákona Lesní Moudrosti. Nebo sebe a své svědomí obelháváte jen proto, že to chce trochu sebezapření, plnit jeho podmínky.

Začněte hned teď, ve chvíli, kdy čtete tyto řádky na malé osobní revoluci. Přijměte Zákon na celý život !

ZNEČIŠTĚNÍ OVZDUŠÍ

Problém znečištění ovzduší existuje již po staletí. Kouř, popel, kysličník syřičitý a ostatní zplodiny jednoduchého spalování se dlouho považují za obecné zlo a to velmi nákladné. Domněnka, že znečištění ovzduší není jen zdrojem nepříjemností, ale může být i nebezpečné lidskému zdraví, byla dnes potvrzena. Případy vážného znečištění ovzduší měly za následek zvýšenou úmrtnost a průzkumy, provedené nezávisle na sobě, ukázaly možnou souvislost mezi trvalým pobytem ve znečištěném ovzduší a takovými nemocemi, jako akutní bronchitida a primární rakovina plic.

Je rozdíl mezi znečištěním ovzduší v továrně, nebo v jiném pracovním prostředí, kde dělníci-zpravidla zdraví dospělí muži - jsou mu vystaveny jen v pracovní době a mezi znečištěním celého prostředí, v němž nepřetržitě žije celé obyvatelstvo. Obecné postižení je problémem pro veřejné zdravotnictví a stává se předmětem zájmu zdravotnických úřadů.

Kontrola znečištění ovzduší se již dávno neobírá pouze zplodina prostého spalování obyčejných paliv. Exhalací průmyslových peccníků do ovzduší stále přibývá co do množství, rozmanitosti a složitosti. S rozvojem průmyslu vzrůstajícím používáním spalovacích motorů a zvyšující se hustotou obyvatelstva vystaveného působení škodlivin v ovzduší závažnost situace rychle vzrůstá a potíže s použitím účinných opatření se progresivně zvětšují.

Problém znečišťování ovzduší je obzvlášť kritický nejen pro současné stav, který ohrožuje zdraví občanstva a celé národní hospodářství, ale hlavně pro svůj expresní a prozatím nezadržitelný vývoj.

Atmosféra tvoří kolem země tenkou vrstvu. Většina lidí podléhala do nedávna dojmu, že kouře a průmyslové exhalace se neškodně ztratí stoupáním do nekonečného vzdušného prostoru. Vědecký průzkum posledních let přinesl zcela nové poznatky.

Ovzduší naší země se stále více znečišťuje. Představu o tom získáme, když uvážíme, že do nízké vrstvičky vzduchu vysoké pouze kolem 10 km, vysílá denně znečištění asi 380 milionů topenišť v budovách, asi 22 milionů

továren a asi 40 milionů továrních komínů. Dále je to denní provoz asi 1 milionu lokomotiv, asi 70 milionů aut, asi 150 milionů jiných naftových a benzínových motorů, asi 1 milion denních požárů /lesů, stepí a p.j./ různého rozsahu a td. Miliony zdrojů znečištění stále přibývá.

Tato různá narušování dostávají tedy celosvětový rozsah. Na neštěstí nepatří do oblasti science-fiction, ale jsou již podložena závažnými pozorováními. Jejich následky by mohly být tragické, nemáme však právo běžet vstříc tomuto nebezpečí, aniž bychom začali s úzkostlivým ověřováním, které by předcházelo procesu, jenž je tak silně destruktivní.

/ukázka z práce/

Přestava je důležitější než vědomosti .

A. Einstein

Dvě věci naplňují mou mysl vždy znovu pocítovaným zázrakem, čím častěji a hlouběji o nich přemýšlím: hvězdná klenba nade mnou a mravní zákon ve mně.

I. Kant.

WOODCRAFT čili LESNÍ MOUDROST tvoří člověka všestranně dokonalého, člověka obeznámeného v atletice, studiu přírody, rukodílných pracích, tábornictví, putování, znalosti domoviny, života v lese, potřeb lidské společnosti, člověka jenž dovede plavat, tančit, hrát hry, kreslit a jenž má rád knihy, zabývá se něčím vědecky a dovede se oddat nějaké tvůrčí práci pro věc samu, z uměleckého popudu. Skýtá dnešnímu člověku všedního života naprosto nový myšlenkový obzor, něco co vytrhuje z všednosti, evokaci, která probouzí imaginaci /povzbuzení, jež burcuje představivost /

/ Z VATRY z r.1929/

PÁR SLOV

k druhému číslu VATRY LESNÍ MOUDROSTI.

Děkuji vám za vcelku dobrý ohlas na vydávání VATRY, je to pro nás velká vzpruha a ovšem, také velký závazek. Budeme se snažit číslo od čísla zlepšovat, jak po stránce technické, tak i obsahové, stylistické a pod.

Myslím, že vás příjemně překvapí nový kabát druhého čísla. Vznikl díky Logarově spolupráci, kdyby všech

pomáhali VATŘE jako on, považoval bych to za naprosto ideální vztah.

Objevily se první příspěvky a máme slíbeny další. Je houšt. Pište o všem, co vás zajímá a co má souvislost s naší prací. Těším se.

Do dalších čísel plánujeme hlavně vytvoření samostatných rubrik pro dívky lesní moudrosti a ochranu přírody. Hledáme někoho, kdo by se této práce ujal, v prvním případě samozřejmě jednu kamarádku, která chce pro ostatní vytvářet své "divčí stránky" VATRY a v druhém kdokoliv, kdo se ochranou přírody zabývá blížeji než my ostatní. Vznik těchto dvou, myslím potřebných, rubrik je tedy jen na vás, vaší iniciativě a chuti.

Chtěl bych se také zmínit o jiné věci: Nejvíce VATRA mnohé zarazila svým "ostrým" postojem k negativním stránkám dnešní společnosti. V Prohlášení Lesního hnutí jsou jasné vycíleny naše cíle jak individuální - výchova osobnosti Stezkou Woodcraftu, tak i celospolečenské - být nápomoc k přeměně společnosti k opravdu socialistické a demokratické.

Už br. Seifert prohlašoval Lesní hnutí za jakýsi "čistý komunismus". My tedy tímto programem nevnašíme nic nového do hnutí Woodcraftu. Je to naše jediná možná cesta. A to není politika, ale potřeba člověka, reálný pohled na celosvětový vývoj. Jestliže chceme opravdu vytvořit nové hnutí, moderní a avangardní, tak, jak Woodcraft se vždy snažil vytvořit, je třeba nezavírat oči před skutečností, nesnažit se obejít aktuální problémy dnešního života. Proto budeme vždy na rovinu v souladu s naším svědomím hlásat to, co cítíme, že je správné. Nezámená to, že se v ledčems nemýlíme. Ale hlavní je tvář v tvář hledět skutečnosti a bojovat za uskutečňování myšlenky.

Chtěl bych, abyste naší práci chápali právě takto. Abyste našli opravdu svou Stezku, směr a cíl a byli bych rád, kdyby naše práce a propagace Lesní "oudrosti" našla odezvu u vás všech. Jestliže nechcete stát stranou nebuďte pasivními čtenáři VATRY, ale aktivně pracujte ve prospěch ideálu Woodcraftu.

Budeme si vždy rozumět se všemi "lidmi modré oblohy" trampy, zálesáky, dobrými turisty... Ale musíme chtít ještě víc. To, co snad považujeme za zábavu, odpočinek nebo své "hobby" musí být povýšeno na způsob života-

n a ŽIVOTNÍ FILOSOFII každého z nás.
Woodcraft, to není jen hra na Indiány a zálesáctví,
je to tedy hlavně životní názor a pohled na svět.
A my, všichni, kteří se snažíme VATRU udržet v jasném
plameni se zavazujeme, že se budeme ze všech sil
bít za to, aby to byla právě VATRA, která vám bude
průvodcem, pomocníkem i přítelem.

Nejsme tak sami jako na začátku. Nechci se o
tom příliš šířit, ale naši práci sledují lidé, kte-
ří na Stezce Lesníoudrosti šli již dávno před
námi. Současníci Setóna, první woodcraftaři. Už proto,
abychom získali jejich důvěru, že my, jako zástupci
mladé generaci nejsme vcelku všichni tak ubozí, jak
se zdá, bychom měli začít s nenápadnou, ale mohutnou
činností.

Ať VATRA je odrazem této snahy a práce nás
všech-dohromady. Ať je, jeinou, důkazem, že jsme nik-
dy nesložili ruce v klín, nesklonili se před tím,
co se zdá nepřemožitelné a hledali svou Cestu.

S modrou oblohou

W a b i m a t t o

Svět indiánských pohádek

LEGENDA O SOUBOJI

VELKÉHO DUCHA

/Wandetha/

podle Vl. Hulpacha

Velký duch je nejmocnější ze všech indiánských
duchů a jeho íslo je na nebi ve Vysokém vigvamu.
Ale může být vlastně všude. Bílé tváře poslalý před
dávnými časy svého Pánabcha, aby Velkého ducha z
Indiánské země vyhnal. Velký duch seděl na Posvát-
né skále, když, kdese vzal, tu se vzal Pánbůh.
"Gowa!" řek přátelsky Wahito, ale návštěvník neod-
pověděl, jenom se koukal kolem tak mrzutě, jako by
mu uletěly včely.

"Proč nemluvíš?" zeptal se ho Velký duch.

"Jsem mocnější než ty a vyženu tě odtud!"

"Ohó, tak to zkus!"

Pánbůh nic, vytáhl nějakou černou knihu, klekl na kolena a začal cosi tajemného mumlat. Trvalo to hodně dlouho, ale protože se vlastně nic pořád nedělo, navrhl Manito :

"Takhle svoje síly nezměříme. Vidíš tu skálu na které sedím ?"

Pánbůh roztržitě přikývl.

"Kdo první z nás tu skálu odstrčí, ten zůstane v Indiánské zemi. Můžeš to zkusit," řekl Velký duch. Pánbůh znovu otevřel černou knihu. Četl a četl, šokud neobrátil poslední list, ale skála se ani nehнула.

"Nejde mi to," rozhodil zklamaně ruce.

Potom vstal Velký duch. Vysoukal si kožené rukávy a opřel se o skálu. Rup, a skála byla o jelení skok dál. "Viděl jsi?" obrátil se Manito k soupeři. Ale Pánbůh už nečekal. Utíkal a utíkal, jen se za ním prášilo a vickrát se v Indiánské zemi neukázal."

MISSISSIPPI

J. V. S l á d e k

Mississippi, Otče vod
- dětem víc než otčím sám-
cizím svůj prodals rod
za úsměv a lež a klan.

Jako v podzim vichřice
rudé listí serve z dřev,
houkly jejich ručnice
zem zbarvila naše krev.

Jako ledy v jarní čas
zvedá vlna bouřlivá,
tak nás odplavila v ráz
jejich voda "ohnivá"

Šerý Pauguk, smrti duch
na nás upřel žhoucí zrak,
my jsme měli, tys byl hluch
když náš křik bil do oblak.

My jsme měli, ty jsi šel,
i když dávno prach byl z nás,
časem i tu krev jsi smyl,
hanbu tvou však žádný čas.

Mississippi, Otče vod,
za lež, úsměv v moři bled,
odplavil jsi vlastní rod,
zrádce dětí - buďž klet!
Mississippi, Mississippi !

S l o v o m á :

A X E L M U N T H E

/ Axel Munthe je spisovatel a lékař a miluje více zvířata než lidi a snad miluje lidi jedině proto, že jsou zvířatům poněkud podobní./

Obyvatel malé klece, která stojí na podstavci tam v rohu, není uveden na návštěvi, není ho právě vidět, neboť spí snad chvíli uvnitř ve své temné komůrce, ale každý, kdo spatří kolo z ocelových drátků ví, že tam bydlí veverka. Nevím co má na práci ve zvěřinci, neboť v tom bodě je zoologické vzdělání lidí jistě již úplné - všichni víme jak veverka vypadá. Pověřiví lidé říkají, že když veverka přeběhne přes cestu, po které jdou, znamená to neštěstí. Nevím, kde vzali tu pověru, ale patrně se jí naučili od některé veverky, neboť veverky věří přesně totéž, když potkají nějakého člověka a bohužel mají důvody pro svoji pověru. Myslím naopak, že to znamená pro lidi štěstí mě alespoň připadalo vždy veselé, když jsem potkal veveričku. Často jsem se procházel po lese a ve vděčné radosti jsem se zastavil téměř při každém kroku před něčím novým v pohádkové zemi přírody, viděl jsem i ji, pružnou veveričku, houpat se vysoko na nějaké větvi s hustým listím nebo vykukovat opatrně z hnízděčka z větvi a slídit jasnými očima kolem sebe, nejsou-li pod jejím hnízdem nějakí kluci. "Jen pojd ven, mužičku," řekl jsem pak veverčce řečí, "nešlo to v životě tak dobře, jak jsem se domníval ve školních škanecích, ale bohužel, došel jsem alespoň tak daleko ve svých studiích, že jsem se naučil k láskyplné něze k tobě a tvým." Bohužel já se tomu naučil ve škole za mých časů, vyměňovali jsme staré hnízda za staré známky, střídali jsme ptáky ručnicemi, jež byly stejně dlouhé jako my - ať potom, kdo má, přijde

a popírá dědičný hřích !

Byli jsme krutí ke zvířatům, jako všichni divoši.

/ Z Knihy o lidech a zvířatech
vybral Česílko /

Z "Dějín Woodcraftu "

V novém seriálu naší VATRY LESNÍ MOUDROSTI se budeme snažit seznámit čtenáře trochu s historií našeho Hnutí a to, zřejmě, trochu netypicky - totiž ukázkami a citacemi myšlenek, článků, které vycházeli jak v prvních ročnících VATRY od roku 1922, tak i v publikacích, které vydávala Liga Lesní Moudrosti. Nechceme tedy v Dějích Woodcraftu napodobovat jiná zpracování historických událostí: každý, kdo má o Lesní Moudrost opravdový zájem se sám bude pít po tom, jak to tenkrát bylo, jde nám o to, aby si každý Lesní juák dovedl sám udělat obrázek o předešlých časech. Snad jen závěrem je třeba podotknout, abyste na citované úryvky a články hleděli jako na dokumenty z dávno uplynulých časů a byli schovívaví k těm názorům, s nimiž dnes můžeme těžko souhlasit. Doufám jen, že jich mnoho nebude. -wb-

....888....

PROČ JSEM JUNÁKEM LESNÍ MOUDROSTI

/VATRA L.M. č.7 / roč.I /

Většina myslících lidí připouští, že naše moderní civilizace je daleka ideálu. Obrovskému davu lidí skýtá život nezdravý, nepřirozený, křečovitý; mnoha nešťatníkům dokonce nedá ani chleba. Několik lidí však opatřuje na druhé straně nesmírným bohatstvím, jehož mohou zneužít.

Jest to proto, že naše průmyslové a obchodní zřízení je stále ještě s o u t ě ž í c í a pohnutkou naší činnosti v zaměstnání nějakém je hlavně vlastní náš osobní zisk. Může přijít vyléčení, nahradíme-li myšlenku zisku lepší a naprosto odlišnou myšlenkou s l u ž b y. Ve zdravé a správně organizované společnosti všichni muži a ženy dobré vůle pracovali by společně družstevně, aby

vytvořili prostředky života a blahobytu a trvali by na tom, že každý dobrý občan a dělník musí přispět svou účastí této dobré věci.

Lesní moudrost pracuje za tímto novým a lepším řádem lidské společnosti.

Ale nybylo by užitečné vytvořit bohatství, kdyby lidé neměli inteligence, aby ho dobře užívali. Většina našich lidí dělá pro svou rodinu a přátele co nejvíce, pokud jejich prostředky dovolují. Avšak to, co pokládají za nejlepší není nejlepší, neboť nevědí, které věci skutečně dělají život hodným života. A mnozí promrhávají své skrovné bohatství v jedovatém pivě, nebo nezdravých zásadách, nebo karbanu, který je zase výrazem ziskuchtivosti.

Lesní moudrost vede k pravé výchově lidí.

Dnes však i vychovaní lidé a sociální reformátoři často jako jednotlivci nedovedou žít šťastně a zdravě. Mám za to, že z nevědomosti byli svedeni umělkovností moderního světa. Ještě teď mohou dojít míru a spokojenosti, naučí-li se žít prostě a přirozeně. Mnoho myslitelů a filosofů ukázalo tuto cestu. Co na tom, že Whitman a Thoreau byli Američani, mluvili pravdu. Většina z nás může žít v přírodě alespoň na konci týdne.

Lesní moudrost je filosofií života v přírodě.

Skoro po celém světě moudří lidé a zvláště mládež "utíkají do táborů s palčivou touhou a hlubokou křivostí blaženosti." Amerika byla kolébkou tohoto hnutí. V Australii táborový "picnic" je zařízením zavedeným. V Anglii tábornictví roste a vzrůstá se. Je tam mnoho táborových škol. V Rusku školy v lese jsou nevýznačnějším dokladem obrozujícího se ducha výchovy. Lidé, kteří žijí v přírodě, jsou si bratry po celém světě.

Lesní moudrost je mezinárodní a nemá žádné účasti na tragickém omylu, kterému říkají "válka".

Kibbo Kift

DUŠE INDIÁNOVA

Charles Alexandr Eastman-Chiyesa

přeložil Boh.Řovenský

II.

VELIKÉ TAJEMSTVÍ

Modlitba o samotě. Dívoch-Filosof. Dvojí duše.
Duchovní žary oproti materiálnímu pokroku. Para-
dox "Křesťanské civilisace".

Původní poměr amerického Indiána k věčnosti, k "Ve-
likému tajemství", jež nás obklopuje, byl právě tak
prostý, jako vznešený. Bylo pro něj nejvyšším pojmem,
jež mu dával nejplnější míru radosti a spokojenos-
ti, možnou v životě pozemském.

Uctívání "Velikého Tajemství" dělalo se mlčky a v
osamění, nikdy před očima ostatních. Mlčky proto, poně-
vadž veškerá řeč je nutně slabá a nedokonalá; proto
duše mých předků se povznášela k Bohu modlitbami,
jež neměla slov. Dálo se v osamění, poněvadž věřili,
že Bůh je nám bližší v samotě a nebylo kněží, kteří
by měli právo vkládat se mezi člověka a jeho stvo-
řitele. Nikdo nekázal o víře a nemísil se v nábožen-
ské poznání druhého. U nás všichni lidé byli stvoře-
ni jako synové boží a stáli zpřímá, jsoucí vědomi
svého božství. Naši víru nebylo možno vložiti v
předpisů nebo ji vnucovat někomu, kdo ji nechtěl při-
jati; proto nebylo kázání ani pronásledování, ani od-
padlictví, nebylo pobožňáctků, ani neznebohů. U nás
nebylo chrámů, ani svatyní, vyjma ty, které poskytuje
příroda. Jsa dítětem přírody, Indián byl neobyčejně
poetický. Byl by považoval za svatek rádež státi dům
pro toho, s nímž se lze setkati tváří v tvář v ta-
jemných stínech lodí prastarého lesa, nebo na slun-
cem ozářené hrudi panenské prairie, na závratných vr-
cholech nahých skal, nebo pod hvězdnou klanvbou noč-
ní oblohy! On, jež se odívá závoji par na pokraji
viditelného světa, kde náš veliký otec Slunce zapa-
luje navečer své táborové ohně, On, jež letí na prud-

kém Severáku a vydechuje z vonných jižních věnků, jehož válečné kanoe pluje po mohutných řekách a jezerech, velikých jako moře - On nepotřebuje jiný katedrál!

Tenbo osamělý styk s Neviditelnem, který byl nejvyšším výrazem našeho náboženského života jest částečně vyjádřen slovem hambeđay, které znamená do slovně "tajemný pocit" a bývá překládáno jako "půst" nebo "snění". Lépe lze je přetlumočit jako "vědomí božství".

První hambeđay je důležitým mezníkem v životě jinochcevě a lze jej přirovnati ke konfirmaci křesťanského náboženství. Připraviv si nejprve očistující lázni a zbaviv se pokud možno všech lidských a hmotných vlivů, mladý muž si vyhledal horu, která ovládal celé okolí. Věda, že hmota není ničím před Bohem, nůvzal s sebou obětí, ani darů, vyjma symbolické předměty jako barvy a tabák. Chtěje se objevit před ním ve vši pokorě, neměl oděvu, kromě mokasinů. Ve vznešené chvíli západu, nebo východu slunce zaujal svoje místo, pozoruje náhru země a tak stál, tváří v tvář "Velikému tajemství," nahý, vzpřímený, tichý a bez hnutí noc a den, někdy i dvě noci a dva dny, zřídka však déle. Občas zazpíval hymnu beze slova nebo obětoval "nacpanou dýmku". V tomto posvátném snění, nebo extázi, indiánský mystik nacházel nejvyšší štěstí a hybnou sílu svého života.

Když se opět vrátil do tábora, zůstával opodál a zase vstoupil do očistující parní lázně a připravil se na styk se svými druhy. O svém vidění nebo znameních jichž se mu dostalo, nikdy nemluvil, vyjma v případě, že mu bylo uloženo nějaké poslání, jež musel sdělit přede všemi. Stávalo se někdy, že stařec, stojící na okraji věčnosti, odhalil několika málo vyvolenců věštbu svého dávno uplynulého mládí.

Bílí dobyvatelé opovrhovali americkým domorodcem pro jeho chudobu a prostotu. Zapomínali nejspíše, že náboženství mu zakazovalo hromadění bohatství a přepych. Jemu, jako všem prostým lidem všech věků a národů, od Diogena k bratrům sv. Františka, od Montanistů ke Kvakerům, láska k majetku se zdála léčkou, a břímě složité společnosti zdrojem zbytečného nebezpečí a pokušení.

Nadto bylo pravidlem jeho života šdílet ovoce své

obratnosti a úspěchu se svým, méně šťastným bratrem. Tak uchovával svoji duši bez veškeré pýchy, lakoty i závisti, v pevné víře, že kráčí cestou, kterou mu určil Bůh.

Nebylo tedy jen z nevědomosti a ne zkušenosti, že nepostavil velkých měst a nezaložil hmotné civilizace. Prostému mudrci, nahromadění obyvatelstva na jednom místě se zdálo zdrojem všeho zla, morálního i fyzického. Soudil, že prostota je dobrá, kdežto nadbytek zabíjí. Že láska je dobrá, avšak chťiř ničí; a ještě více než moru, který stíhá přeplněná a nezdravá obydlí, obával se ztráty duchovní síly, která by byla neodvratným následkem příliš těsného styku lidí. Všichni, kdo žili dlouho v přírodě vědí, že je jistá magnetická a nervová síla, která se v nás hromadí, jsme-li sami, avšak rychle zmizí, jakmile se vrátíme do hlučné společnosti; a dokonce i jeho nepřátelé uznávají, že americký indián nemá sobě rovného mezi lidmi pro svoji duševní sílu a rovnováhu, která ho neopouští ani v nejtěžších chvílích života.

Rudoch dělil duši na dvě části - duši v užším slova smyslu a fyzickou duši. První je čistý duch, jehož se dotýká toliko podstata věcí a toho se snažil posílit modlitbou, při níž tělo bylo umrtveno postem a tvrdým životem. Avšak modlitbou tohoto druhu nikdy neprosil o nějakou milost nebo pomoc. Všechny věci osobního, nebo sobeckého zájmu, jako úspěch na lovu, nebo ve válce, vyléčení z nemoci nebo zachování milovaného života byly hrazeny nižší, čili materiální duší a všechny obřady, kouzla, nebo zařikávání jež měla přivolat úspěch nebo odvrátit nebezpečí neměla nic společného s extází Indiána v posvátné chvíli jeho života.

/ přístě pokračování

Na co se omezují za despotické vlády rady otce synovy? Na tuto strašnou větu: "Synu můj, buď podlý, plaz se, neměj ctnosti ani vady, ani nadání, ani charakter. Buď tím, čím chce dvůr a v každém okamžiku svého života měj na paměti, že jsi otrokem." V takové zmařené zemi nesvěří otec výchovu svých dětí vychovatelům, kteří se odvažují být ctnostní-

Claude Adrien Helvétius
1715 - 1771

MOKASÍNOVÝ

TELEGRAF

- o Jaro jsme přivítali práci v hlubokém poli, v vybírání kletí, stavění oplocenek.
- o Webimatto, Willy a Logan se zúčastnili přednášky dr. Miloslava Stingla o Mikonésii. Po skončení měli možnost si podrobně prohlédnout originální indiánskou čelenku a byli překvapeni jedno duchostí v její výrobě.
- o Velikonoce jsou ve znamení Orlických Hor, kam se vypravil Mawaden, Net-no-kwa a někteří kamarádi z "Brdské Smečky".
- o V "knížkách odvahy a dobrodružství" vyšli "Dva di voši" na něž jsme upozorňovali v posledním čísle Vetry. Plánuje se vydání autobiografie E.T. Setona, zřejmě pod názvem Cesta přírodou a životem na podzim, v nakladatelství Orbis. Tato kniha dosud u nás vydána nebyla a všem zájemcům o život Setona přinese jistě cenná poučení.
- o Plánujeme uspořádat od podzimu t.r. jakýsi "náčnický kurz woodcraftu" v němž bychom probrali veškeré základy Lesní Moudrosti, Kmenové zřízení.
- o Mawaden zahájil lacrosseovou sezonu hned po skončení měsíce Hladu. Zájemce zveme na tréninkové večery v úterý, od půl šesté na Flackého náměstí.
- o V tomto měsíci Zelené trávy by bylo spisovatelů, cestovatelů, z lesákoví Franku a Bletnerovi 75 let. Vpomeňte na jeho krásná vyprávění, život a neochvějně zásady!
- o Slibně se rozjíždí výroba kovových odznaků Lesní Moudrosti. Díky všem, kteří na nich pracujete.
- o V příští Vetrě reportáž o Ivančence.
- o K výročí květnových událostí chystáme uctění bratra woodcraftera, který padl u nádraží Praha-Střed v Pražském povstání. Pro zájemce - fotografie z jeho chlapeckých let je otištěna v 3 čísle Vetry L.M. roč. II, na níž předvádí nový krok L.M.